

ŠKOLNÍČEK

časopis žáků Základní školy T.G.Masaryka v Pyšelicích

5. číslo / 2014

červen 2014

Čím dál častěji s blížícím se koncem školního roku používáme slovo „poslední“ - poslední obsah knihy, poslední třídní schůzky, poslední lekce plaveckého výcviku, poslední návštěva muzea, poslední písemky. Některé ty „poslední“ mají žáci za sebou, ale některé na ně ještě čekají. Musí teď napnout všechny síly, aby využili posledních možností na udržení nebo vylepšení závěrečného hodnocení, ale ještě předtím se mohou podívat na zatím poslední číslo školníčku.

Pokud si budete chtít zavzpomínat na Velikonoce, na výukovou lekci do Takonína nebo nevíte, jak se letos umístili naši malí fotbalisté na tradiční soutěži Mc Donald's cup, máte možnost najít si patřičné stránky.

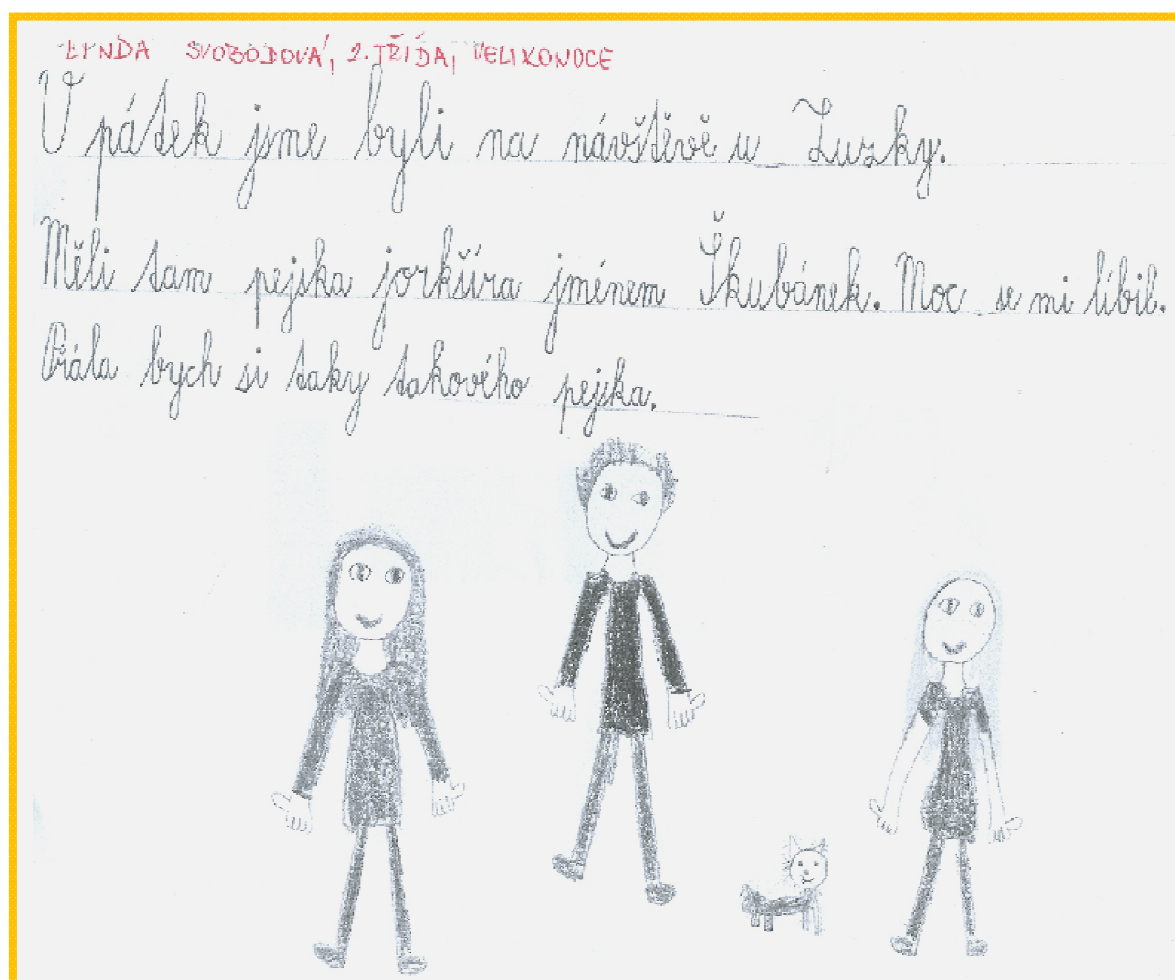
Poděkování za všechny snažílky, kteří se zúčastnili soutěže hasičů dostane Michaela Emma Čálková, která se umístila na 3.místě ve své kategorii.

Velikonoce

Podle katolické tradice jsou Velikonoce vyvrcholením čtyřicetidenního postního období. Jejich termín je pohyblivý a určuje se podle prvního jarního úplňku. Velikonoce připadají na první neděli po jarním úplňku po rovnodennosti. Mohou tedy proběhnout kdykoli mezi 22. březnem a 25. dubnem.

Letošní velikonoční pondělí připadlo na 21.dubna. Poslední den před pětidenním volnem oslavili žáci pyšelské školy Den Země celoškolním projektem a pak se rozutekli domů pomoci rodičům dokončit poslední přípravy na nadcházející svátky.

Jak se jim Velikonoce vydařily? Příspěvky o velikonočních prázdninách jsou ze druhé třídy.

MARUŠKA WALDEROVÁ, 2. TŘÍDA, VELIKONOČNÍ PRAZDNINY

V velikonočních prázdninách jsem
byla s tety v Dolanech. Se sestřenicí
jsem se měla chodit na skáka-
cích botách. Několikrát jsem spadla,
vždy na pravé koleno.

FILIP TICHÝ, 2. TŘÍDA, VELIKONOČNÍ

27. 4.

Velikonoce

Byl jsem s Máťou na kolečce.

Měl jsem 777 cm dlouhou pomláu.

Byl jsem na sámku Jabloně
inad Velavou. Bylo to tam moc
hezké. A viděli jsme tam černé labutě
labutě.

o: pomlárka, byli, nad,

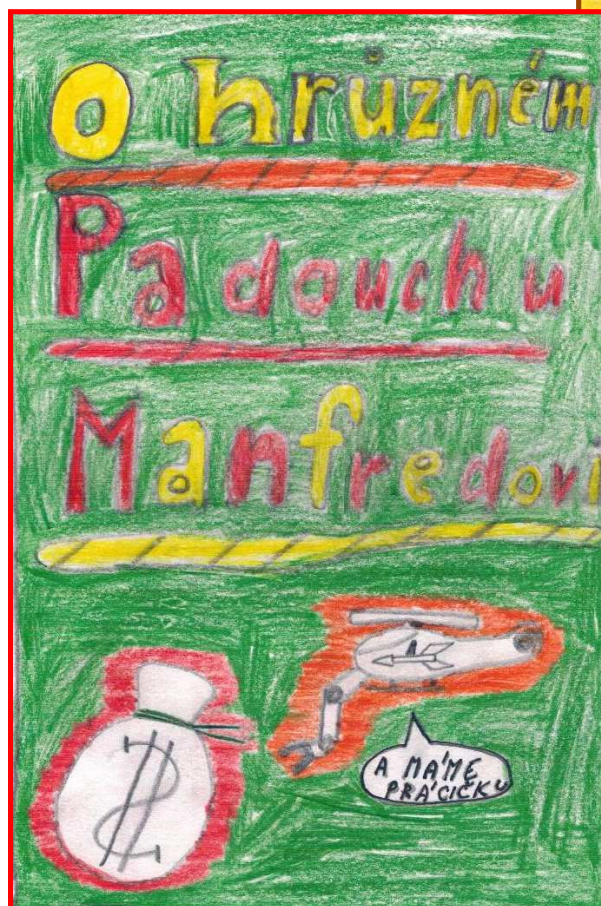
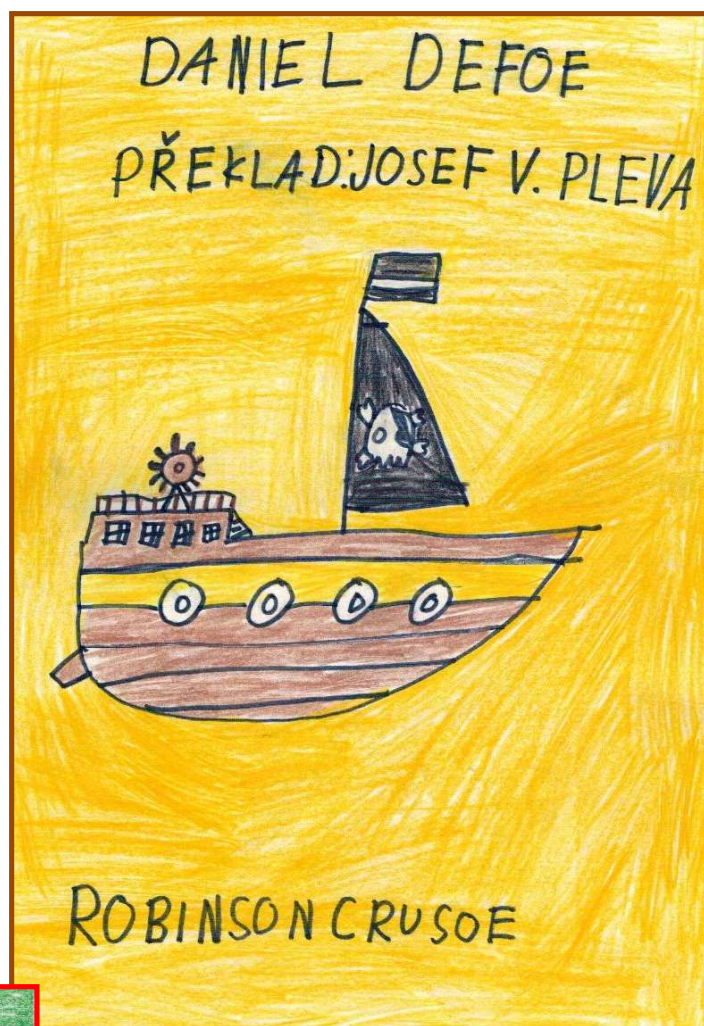
Tichý

Ostatní příspěvky byly po oskenování téměř nečitelné. Tyto dva jsou od Marušky Walderové a Filipa Tichého.

Knižní novinky

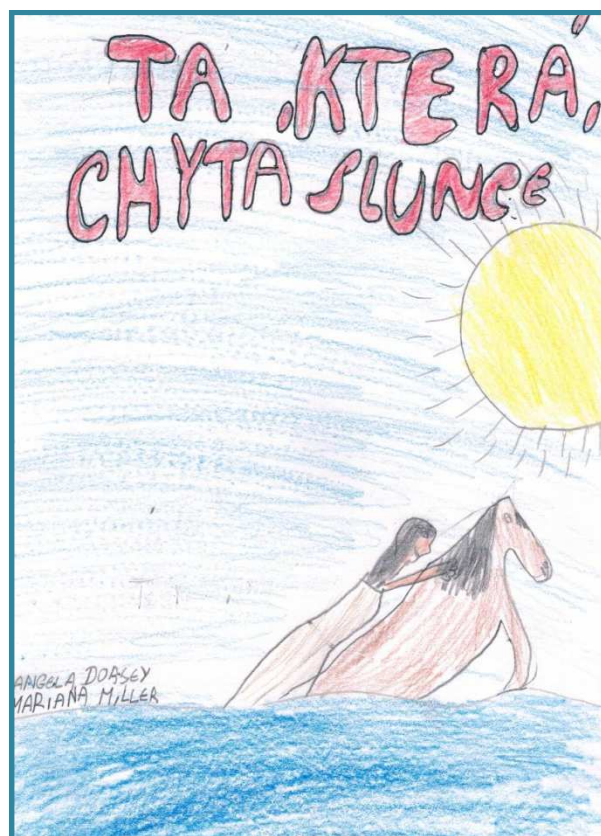
Většina čtenářů Školníčku zná i knihu Robinson Crusoe, kterou napsal Daniel Defoe. Žáci 4.třídy měli navrhnout obal knihy, kterou mají rádi. A tato kniha byla mezi nimi. Není to knižní novinka v pravém smyslu slova, ale v tomto obalu jste ji jistojistě nikdy neviděli.

Na návrhu obalu pracoval
David Sova.

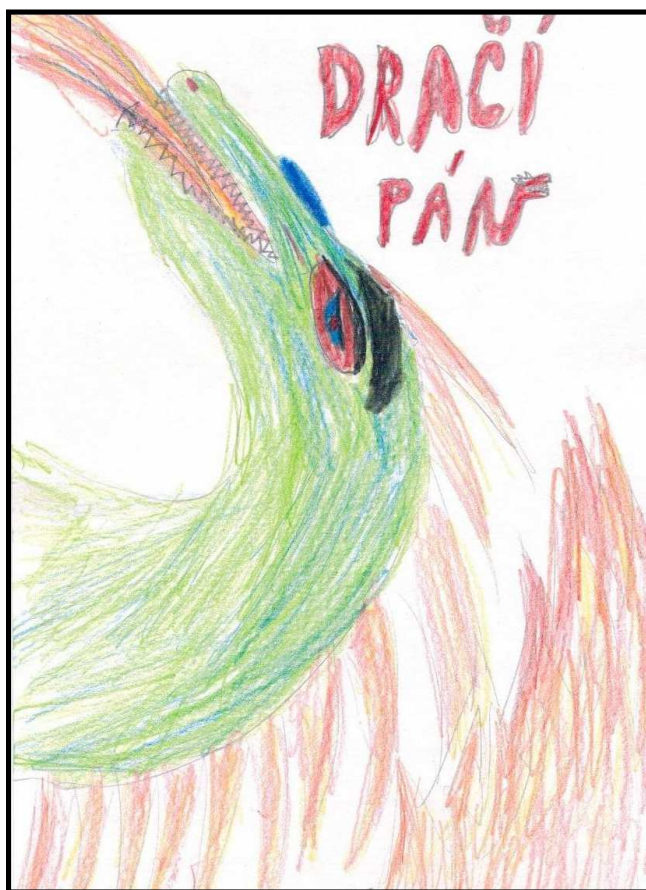

Od titulu, který je stejně přitažlivý pro chlapce i dívky se dostáváme ke knize, která zaujme především chlapce.

Návrh obálky je od Jana Vilímovského.

Děvčata přitahují tituly dívčích románků a taky trochu tajemno. To dokazují svými návrhy Tereza Kapitánová i Eliška Krejbichová.

Pokud bych si měla vybrat z uvedených titulů, zřejmě by zvítězila tato kniha. Rozhodovala bych se i podle obálky. Autorem návrhu je Vilém Hrdlička.

Dalším úkolem bylo najít nějaké krajové historické zajímavosti, které se vztahují k místu, kde děti bydlí. Některé děti splnily úkol jen ústně a proto si můžete přečíst jen práci Anety Hevlerové a dovědět se něco, o čem jste ještě neslyšeli.

KOSTEL A FARA

V dolní části náměstí se nachází kostel povýšení sv. Kříže. Jeho stavba románského původu, slohově velmi blíká kostelu sv. Petra v Bořicích nad Sázavou. Pochází pravděpodobně z 12. století, jeho dnešní podoba je výsledkem několika přístavb, zejména na posledních dvou, které proběhly v letech 1781-1783 a 1861-1862.

SOCHAŘSKÁ VÝZDOBA

V obci se nachází bohatá sochařská výzdoba, pocházející většinou z 18. století. Na náměstí před vchodem do náměstí stojí socha sv. Jana Nepomuckého, u Lorešánské kaple socha sv. Vojtěcha. Před kostelem jsou umístěny další čtyři sochy - sv. František a Anička (u fary), sv. František X. Xaverský, sv. Anna a sv. Štefan. Autorem soch jsou pravděpodobně Jan Bedřich Kohl a Josef Plázev.

LOREŠÁNSKÁ KAPLE

V dominantní poloze nad městem (479 m n. m.) se nachází barokní Lorešánská kaple z roku 1699, zasvěcená Panne Marii. Dal ji postavit František Antonín Halleweil jako napodobeninu sv. Chýně v Loretu v Itálii. Záchranu Lorety nakonec umožnilo rozhodnutí stejného císaře. Ten zakázal pohřbívat na hřbitovech uprosřed obcí, což byli i případ Pyšel.

FOTBALOVÝ TURNAJ PRO KLUKY A HOLKY
Z PRVNÍHO STUPNĚ ZÁKLADNÍCH ŠKOL

Letos si sice nepřvezli naši školou povinní fotbalisté žádné medaile za přední umístění na turnaji, ale snažili se a to se cení. Pod vedením pana trenéra Kulhavého si kluci a holka zahráli v okresních kolech 23. a 24.dubna.

Co si o zápasech myslí hráči:

David Peška: „Příští rok bych nejel, prohráli jsme. Ale jinak to bylo dobré.“

Michal Gorol: „Nejhorší na celém turnaji byl zápas s Dukelskou z Benešova. První zápas jsme vyhráli 4:1. Potřebujeme víc trénovat, pak bych jel i příští rok. Mohli by se zlepšit v tom, že by bylo občerstvení zdarma.“

Martin Sládek: „Měli jsme víc střilet. Pro mě byl nejhorší zápas taky s Dukelskou.“

Prokop Havlíček: „Pro mě byl nejtěžší tým z Bystřice. Dávám přednost přírodní trávě, na té se mi hraje nejlíp.“

Šimon Bouša: „Mám taky radši přírodní trávu, ale nejhorší to bylo s Dukelskou.“

Anna Budíková: „Letos se mi líbilo, že jsme se moc snažili. Měli jsme na lepší umístění, ale hodně jsme se i hádali. Soupeři byli těžcí, takže to bylo až do konce napínavé. Na celém turnaji hrálo asi deset až dvacet dívek.“

Poezie

Některé děti dávají před sportováním přednost třeba skládání básniček. Pokusila se o to i Anička Tomková. Toto je její prvotina:

O hloupém Jankově a smutné básni

Lima, Lima už je pryč
vyšel už i pebklíč.

Zamávej mu trošičku,
tak to zkus náš Janičku.

Neboj se skládat básně,
dokažes to vždyť je krásně.

Janek se však nepokusí
tu krásu nokusí.

Nedopadlo to tak krásně
jak jsme čekali,
však přuště to dokažes i ty!

Anička Tomková 3. třída

Vy, vi, vý, ví, vy, vi, vý, ví, vy

Víte vy, že není vůbec snadné napsat nebo jen tak vyprávět na určitá slova?

Žáci 3. třídy měli napsat krátké vyprávění dle zadaných slov.

Zadaná slova: výlet, vidět, vyhlídka, výtka, výtečný, Vítek, vina, chvíle, výjimečný.

Někomu se to podařilo výborně, někdo se stím trochu potýkal, ale každý kousek má něco do sebe!

Teodor Slavík

Můj kamarád Vítek viděl na výletě hrad Český Šternberk. Z věže hradu byl vidět výjimečný výhled do krajiny. Vyhlídka se mu moc líbila. Při cestě zašli na výtečný oběd. Během oběda číšník zakopl o Vítkovu botu. Číšník se zlobil jenom chvíli. Nikomu nic nevytknul i když to byla Vítkova vina.

Pavel Šiňor

Vítek na výletě

Vítek viděl v televizi slona a vyčítal mamince, že ještě nebyli v ZOO. Maminka cítila vinu, tak Vítka vzala na výlet do ZOO. Tam zažívali výjimečné chvíle. Zašli spolu i na vyhlídku. Zažívali výtečný den.

Šárka Nekovářová

Vítkův den

Dnes jsem měl výjimečný den. Jel jsem s dědou na výlet, kde jsem zažil hezké chvíle a viděl zajímavé věci. Navštívili jsme hrad, z kterého byla hezká vyhlídka. Dali jsme si výtečný oběd. Vinou špatného počasí jsme zmokli. Byla to jediná výtka dnešního dne.

Simona Peřinová

Výlet

S Vítkem jsme šli na výlet. Cílem naší cesty byla vyhlídka z rozhledny. Byla výjimečná. Bylo vidět až do vsi. Za chvíli bylo vše jinak. Já se chtěla rozdělit o bonbóny, ale nenašla jsem je. Vytkla jsem Vítkovi, že je snědl. On řekl, ať se znovu podívám. Byly tam. Cítila jsem vinu. Omluvila jsem se. Výlet byl výtečný.

Julie Gbelcová

Vítek jel na výlet. Povídal, že z vyhlídky je výtečně vidět. A také povídal, že o chvíli později viděl zloděje. Zavínil vinu a Vítek zavolal policii. Policie dala zloději výtku a Vítkovi řekli, že je výjimečný chlapec.

Anna Tomková

Vítek šel na výlet na Vyšehrad, aby uviděl vyhlídku. Za chvíli dostali výtečný nápad se vyfotit. Tatínek ale foťák zapomněl. Tatínek vytknul vinu Vítkovi. Maminka však vytknutí opravila. Táta měl totiž batoh na starost. Tatínek se zamračil. Byl to výjimečný den.

Keltové a Římané v Pěnkavově dvoře

25.5.2014 nastoupili žáci 4. a 5. třídy do autobusu před školou a ten je odvezl do Takonína, vzdáleného od Pyšel asi půlhodinu jízdy. Do malé vesničky, kde trvale bydlí jen několik desítek lidí dorazili návštěvníci po úzké, klikaté cestě, která končila na návsi s kapličkou.

Tam autobus zastavil a pomalu se z něj vysoukaly dvě třídy dětí, aby je vzápětí přivítal keltský náčelník. Pozdravil své rodinné příslušníky z řad žáků.

Pak všechny zavedl na dvůr, kde po krátké svačině proběhlo představení, v němž vystoupili i keltští bojovníci. Nikdo z přítomných dosud

netušil, kolik Keltů je školou povinných.

Protože čas pokročil, musel se keltský bojovník vybraný z řad žáků nastrojít a chvíli odpočíval na připraveném posezení, aby pak všem předvedl umění, jak zacházet se zbraní.

Jeho osedlaný kůň už dlouho čekal na svého pána a tak byl čas pokračovat dál.

Všichni si ve druhé části dvora vyzkoušeli, jak se lovila zvěř oštěpem a že to není vůbec snadné, ani střílet lukem, ani používat starý prak.

Protože se počítalo i s takovými neohrabanějšími členy tlupy, užili si všichni přítomní spoustu legrace.

Pro některé oštěpáře bylo těžké třeba jen neublížit těm, co je pozorovali na lavičkách. A kozlík Bohouš? Z toho měli všichni nejprve respekt, ale pak ho málem uhladili k smrti. A tak mu nezbylo, než aby utekl a schoval se pod vozem. Kupodivu se za ním nikdo neplazil.

Po důkladném vysvětlení techniky a názorné ukázce se pokoušeli přítomní trefit nějakou nádobu. Jen někteří měli to štěstí, že látková střela letěla tím směrem, kterým ji měli v úmyslu hodit. Některé střely končily na střeše nebo „ohrožovaly“ přihlížející.

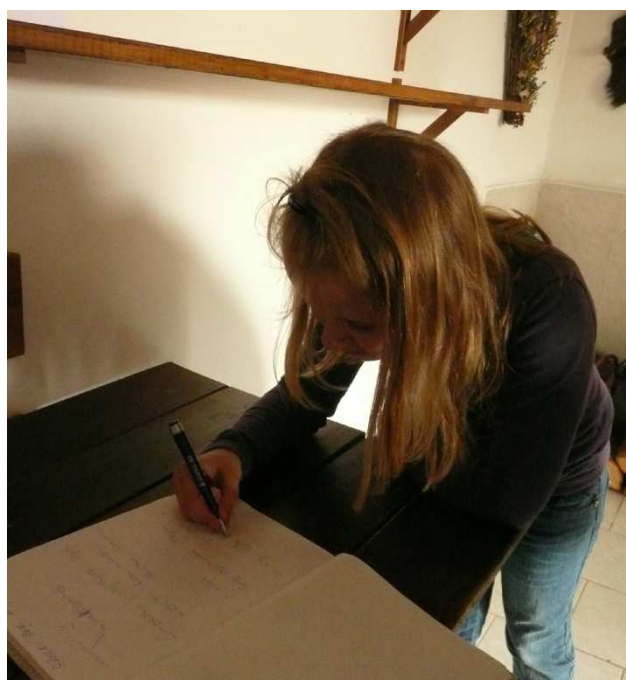
Poslední disciplínou, kterou si žáci vyzkoušeli, byla lukostřelba. Mohli porovnat, z kterého luku je snadnější střílet. K dispozici byl ten starý, kterým se lovila zvěř a nový typ, kterým se střílí do terče na závodech.

Na snímku drží Martin vzadu napravo starý luk, vlevo vpředu je Anička se sportovní verzí.

Všichni se snažili zasáhnout terč a bylo více úspěšnějších střelců než při hodem z praku, ale na lepší výsledky by bylo třeba ještě trochu trénovat.

Většina dětí už seděla v autobuse, když Eliška do návštěvní knihy napsala, že se program všem líbil a za sebe i za ostatní majitelům poděkovala.

Nákupem suvenýrů ukončila výprava svůj výlet a včas dorazila zpět do Pyšel do školy.

4. Rudolfínské rozloučení

Po čtvrté a naposledy
jsou čtvrtáci letos
v Rudolfinu, v Praze taky
uvidí dnes leccos.

Na náměstí Staroměstském
zvědavě se dívali,
v čem se fotí dámy hezkém,
jakoby se vdávaly.

Jak a čím se orchestr
odedávna živí,
takovéto informace
stále žákům chybí.

Proto tato lekce byla
s dirigentem skutečným
v klidu žáky nenechala,
pracovali všichni s ním.

Zahráli si pod vedením
fanfár tóny na kazu,
pak si hráli s tím svým jedním
porušujícíce zákazu.

Když Kája taktovku našla
pod sedadlem svým,
svižně na pódium zašla
vést hudební tým.

Nebylo to zrovna snadné,
vždyť dirigentskou hůlku
držela tak, že Harrymu
vypadly by oči z důlků.

S Kájou dopadlo to dobře,
bojovala jako drak,
všem studovaným hudebníkům
vytřela tím pádem zrak.

Na plátně pak v dokumentu
dívali se na práci svou
všichni, kdo tu v školním roce
byli a též právě jsou.

Do dvorany Rudolfína
hrnuly se všechny děti,
rozloučit se přišli s nima
projektoví absolventi.

Poslední lekce skončila,
někoho to zamrzelo,
slečna slzu v oku měla,
jiná jen svraštila čelo.

Třída potom pospíchala
pěšky, kousek tramvají,
program další přece znala,
kdo nevěděl, už to ví.

Po svačině byla lekce
o stromech i bylinách,
pamatovat budou lehce
něco o těch rostlinách,

které děti prohlížely
v botanické zahradě,
přitom ještě soutěžily
někdy tři a někdy dvě.

Jak se kytkám jméno dává,
to už každý dobře ví,
však ostatní, marná sláva,
popisky jim napoví.

Botanickou zahradou
Univerzity Karlovy
prošli s velkou námahou
nahoru do budovy.

Vilémovy oči jihly
při vstupu do muzea,
průvodkyni radši uhly,
i když se to nedělá.

Ale možná chápala by
přece jenom nakonec
když Hrdlička - zakladatel
je Vilémův jmenovec.

Exponáty přitahují
zájem žáků převelice,
že člověk jim dokazují,
měl zjev spíše opice.

Martin zcela nepokrytě
se zájmem se zadívá
na bílou kost a pak zjistí,
je to pánev líbivá.

Prokopa zas zaujala
nějaká kost z páteře,
mohla to být třeba kostra
nějakého makléře.

Ale kdepak, vždyť makléři
v tamté době nebyli,
lidé se v ní neženili,
hlavně si zvěř lovili.

Tohle opičátko malé
připomíná plyšáka,
upoutává v sále malém
nejednoho diváka.

Návštěvníky taky láká,
a opravdu velice,
třeba lebka Eskymáka,
nejen tahle opice.

Na výstavu nebudem psát
radši žádný posudek,
i když byla zajímavá,
ne pro každý žaludek.

Přišla chvíle rozloučení
s Hrdličkovým muzeem.
Odchod proběh spokojeně,
dokonce i s úsměvem.

Ještě žáky pak čekala
dlouhá cesta k nádraží.
Všichni začali se těšit
na domácí zápraží.

Míše výletníci našli
nostalgickou myš.
Nostalgické jsou teď obě,
žádná nemá plyš.

Ještě chvilku , no a přišli
k nádražíčku hlavnímu,
do vlaku se usadili
dobře bylo každému.

A tak končí Rudolfínem
vzpomínek éra tříletá.
Děti nepotřebovaly ani vízum
aby poznaly kus světa.

Botanicus

Jaký je to cesty kus do ráje Botanicus? To je přece jedno. Dokonce bylo fuk, že počasí stálo za starou belu a všichni návštěvníci pořádně promrzli. Stejně budou na tu nádheru vzpomínat pěkně dlouho.

15. května se totiž žáci třetí a šesté třídy vydali na výukovou lekci, kde se seznámili se životem našich předků, jejich prací, poslechli si, o co všechno se starali a jak, v jakých příbytcích bydleli a ještě spoustu dalších

Příjezd do Ostré

věcí.

Ale to se nejlépe dovíte z fotodokumentace.

Bydlení typu dnešního bytového domu

Ruční výroba papíru

Knihčisk

Koza

Drátenictví

Loutky

Nádoby s podivným obsahem

Bylinky

Botanická zahrada

Botanická zahrada ještě několikrát,

protože to stojí za to!

A nakonec nákupy,

keltské palačinky,

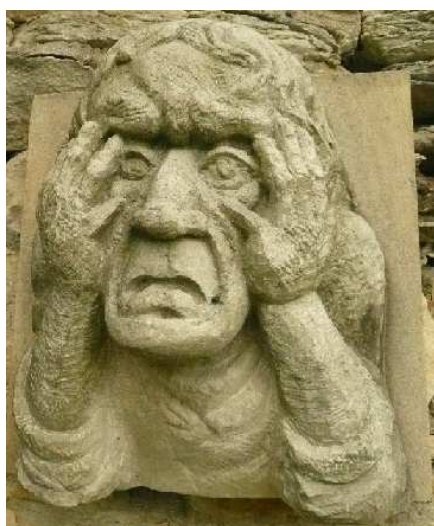
radost,

únava,

starosti a po střelbě návrat domů.

A příště opravdu naposledy v tomto školním roce !!!